

Kronieken Effata februari 2012

Caië heeft de voorbereiding van de Tabor van 1/2 op zich genomen. Morgen is het Maria Lichtmis, haar keuze is dus begrijpelijk. Ze doet ons nadenken over Maria, de vrouw die sedert eeuwen geëerd wordt, een kleine mens, maar groot in het 'moeder zijn'. Kan zij onze toevlucht zijn? Voelen wij in ons hart ook de pijn die zij, op weg met Jezus, heeft geleden? Maar we denken ook aan die vele vrouwen zonder kinderen, aan onze eigen moeder, aan zij die op school zorgen voor de kinderen van anderen. Het is een feest, maar ook de aankondiging van een lijdenstijd.

Daarvoor leest Caië de tekst uit Lucas 2, 22-35, het verhaal van de opdracht in de tempel en de woorden van de oude Simeon. Voor meditatie: De weg van Maria was niet gemakkelijk, een weg vol pijn en verdriet, een weg van dagelijkse sleur, van verliezen en zoeken. Van woorden bewaren in haar hart, vertrouwend afscheid nemen, houden van, niet altijd verstaan, maar geloven en volgen. Zich afgeschreven voelen en dan horen: *"Mijn moeder is Zij die de wil van mijn vader doet!"* en dan weer blij zijn.

Wij hebben gebeden voor een zus en schoonbroer die in een conflict gewikkeld zijn, voor Bea die geopereerd wordt, voor de daklozen in deze koude.

De stuurgroep vergadert op 2/2. Alles op punt zetten voor Lichtmis, de concerten preciezer formuleren (het wordt Bottelare in de plaats van Landskouter), verder geïnformeerd worden over de studienamiddag over de Maya's.

Effataviering op 4/2: Lichtmis, dus eerst lekker, geurige pannenkoeken bakken ... dat doen de catechumenen wel, met enige hulp van enkele ouderen.

Het is werkelijk feest vandaag, dat zie je zo, al die kinderen, al die familie en vrienden van Mats, velen van hier, de provinciaal pater Johannes (is hij werkelijk alleen naar hier gekomen voor de pannenkoeken?). Want vandaag wordt Mats gedoopt, het vierde kind van Stef en Nancy. Mede daarom verwelkomt Stef iedereen, op zijn manier ... duidelijk vakbondsman, over kommer en kwel en zorgen, over de eerste echte winterprik en winteropvang voor daklozen. Iets om over na te denken als gelovige gemeenschap?

Wat heb je nodig om te dopen? Water (met vijf visjes er in, een stille vingerwijzing?). Olie, een baby, een meter en een peter, heel veel mensen, ouders, indien mogelijk een priester. In elk geval gaan we daardoor Mats niet van zonden bevrijden, hoe kan dat in Godsnaam? Wel zullen we hem opnemen in de gemeenschap en hem zo vertellen over God die liefde is en hem nooit alleen laat. Guido geeft Mats een kruisje, maar ook de ouders, de broers en zus Nora, peter en meter, alle kinderen van de familie geven hem een kruisje.

Zijn de ouders, Stef en Nancy, bereid hem alles te geven om gelukkig te zijn? Ja, natuurlijk!

Zullen broers en zus altijd voor Mats zorgen? Ja, natuurlijk!

En peter en meter, zal Mats altijd bij jullie thuis komen, wat er ook gebeurt? Ja, natuurlijk!

Peter en meter steken tezamen de doopkaars aan de paaskaars aan. Nu moet dit kind alleen nog een naam krijgen: Nancy zegt: *"Mats!"* Maar wat betekent die naam: het is een afkorting van 'Matthias', geschenk van Jahweh, of in het Latijn Theodonatus, in het Frans dus Dieudonné, Of in het Grieks 'Theodorus', als je wil kun je de jongen ook 'Dorus' noemen. Maar houden we het maar bij: Mats!

Mats wordt gedoopt en gezalft en wij zingen, tot grote verwondering van Mats: *"Lang zal hij leven in de gloria!"*

Dan is het dopen voorbij, de gewone viering gaat verder. Vorige week hoorden we hoe Jezus sprak: met gezag, niet vanuit macht. Dat was iets totaal nieuw! Jezus brengt een God ter sprake die zorgt voor de mensen ...

's Morgens vroeg gaat hij naar de synagoge: Caië leest Marcus 1, 29-39, het verhaal van de genezing van Petrus' schoonmoeder.

Stel je voor: morgenvroeg in de Sint-Pietersbasiliek te Rome, een belangrijke plechtige viering. Beeld je in: aan de ene kant heel veel diplomaten, aan de andere kant kardinalen en bisschoppen. Kardinaal Bertone staat recht. Plechtig vraagt hij te bidden voor de schoonmoeder van de paus. In het begin is er doodse stilte, dan grote consternatie. Maar Petrus was toch de eerste paus en volgens Marcus was zijn schoonmoeder toch ziek? Dus was Petrus getrouwd! Bovendien werd die schoonmoeder, eens door Jezus genezen, de eerste diacones, want ze bediende ieder die in huis was! Dát is het echte christendom: dienstbaar zijn voor iedereen ...

Vroeg, nog diep in de nacht verdwijnt Jezus dan, om te bidden. Wat hij bad? Zeker geen 'Wees Gegroet' want die bestond toen nog niet. Hij zal wel in stilte onder een boom zijn gaan zitten en

naar de hemel gekeken hebben: *“Wat moet ik doen? Wat is belangrijk?”* Voor Jezus was het antwoord: op zoek gaan naar wat God van hem vroeg: zeggen dat God de mensen graag ziet. Dat is ook onze opdracht!

Daarom zetten we de tafel klaar, breken we brood en delen we wijn en zingen de jonge mensen: *“Laat ons de aarde aan de kinderen geven ...”* (Proficiat Hannah, alleen zingende, lachende, twijfelende jonge vrouw!)

We hebben gebeden voor het Congolese volk dat kreunt onder de zorgen en de pijn, en voor de redemptoristen daar die kleine vuurtjes zijn in de opkomende hoop. We hebben gedankt voor de geslaagde hartoperatie van Bea.

Met zijn meter hebben we Mats toegewenst dat er steeds veel mensen om hem heen zullen staan die hem zullen laten geloven in kleine stapjes vooruit. Met zijn peter hebben we opgemerkt dat Mats verwonderd naar de wereld kijkt en we hebben Mats toegewenst verder op te groeien in een gelukkig en warm gezin.

Allemaal samen hebben wij hem toevertrouwd aan Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand, waarvan de icoon in de kapel hangt. Wees Gegroet, Maria!

Maar vandaag is er bij Effata ook de kinderzegen! Op de Israëlreis zagen ze in Nazaret mooie kruisjes in olijfhout en de ster van de wijzen in het midden, ideaal om aan de kinderen ten geschenke te geven. Want wat is zegenen? Bene dicere, goed spreken van iedereen, goed doen aan iedereen! Bij de joden was het zelfs zo dat de zegenende de gebedsdoek over het hoofd legde zodat alleen de zegenende arm zichtbaar was, om de nadruk er op te leggen dat het God is die zegent, niet de mens! Zie je ze staan, een grote groep kinderen, vooraan, allemaal met hun kleine kruisje: dat is de kracht!

De receptie en de gezellige babbel, inherent deel van de viering, mag ik zeker niet vergeten. Hierbinnen is het warm, gezellig en echt Effata (want de monden gaan open ...)!

9/7: Voorbereiding van de vasten. Het wordt een mix van de ideeën van Caraes en van Broederlijk Delen, met een wekelijks aandenken dat doet denken aan het ‘trekken’ aan één zeel, en met een speciale nadruk op de wekelijkse evangeliën via de bladwijzers van zuster Erna Mertens.

10/7: Koorrepetitie met een speciaal tintje: Open Kooravond! Een tiental nieuwe gezichten in het koor, soms ook eens terugkerende van lang geleden, verhinderd geweest door kinderen, ... nu de draad weer opgenomen?

Wij herhalen de liederen voor de concerten (tot we ze van buiten kennen), soms is het alsof er een echt koor aan het zingen is! Maar de sfeer zit er al goed in, met de vierstemmige, ritmische versie van ‘Zolang er mensen zijn op aarde’ en met een lied - ik zeg niet welk - dat een beetje een braspertij heeft in plaats van een baspartij!

Een druk bijgewoonde gemeenschapsviering op 11/7, bijna gewoon zou je denken! Maar Mieke is op kraambezoek geweest bij een moeder die pas een tweede kindje heeft gekregen, met het syndroom van Down ... Gelukkig is die moeder met haar kinderen opgenomen in een sterk netwerk om het kindje een toekomst te geven. Veel kinderen steken de kaarsen aan voor dat kleine jongentje en natuurlijk ook om hier licht te maken.

Alle evangelisten trachten ons te vertellen wie Jezus is. Geen verhaaltjes, geen wederwaardigheden, alleen wie hij was, toen in Palestina, nu voor ons. Marcus vertelt ons weinig over hoe Jezus was, wel wat hij deed. Vandaag doet Marcus dat in vijf verzen over melaatsheid. Wij weten dat melaatsheid bestaat, dat er afzichtelijke wonden voorkomen, wij weten dat er iets aan te doen is, dat is een vrij nieuwe taak. Vroeger had men leprozenkolonies waar men de zieken verzamelde, nu gaat men op zoek naar hen om hen te behandelen.

Maar in Jezus' tijd wist men van die ziekte niets af: de leprabacil ‘Mycobacterium leprae’ werd slechts in 1873 ontdekt door de Noorse arts A. Hansen. Wij weten daar nu heel veel van, via de Damiaanactie, maar in Jezus' tijd zag men alleen mensen met rare wonden, mensen die gevoelloos werden, met wonden die etterden. Men wist niet hoe de ziekte werd doorgegeven: door inademen, door te lopen op plaatsen waar een lepralijder was voorbijgekomen: men was doodsbang! Dus werden de lepralijders uitgesloten om de samenleving te behoeden tegen de ziekte, ze werden, in Gods naam, uit de samenleving gebannen, omdat ze een gevaar vormden. Hierbij waren de priesters de rechters en de verplegers, maar ze beslisten er ook over wie uit de samenleving gestoten werd en voor hoelang dit was. Ook in onze streken waren dat in de 11de tot de 16de eeuw de parochiepriesters, die opspoorden, onderzochten en de diagnose stelden! Steeds moesten de zieken bedelen, een ratel dragen, roepen: *“Onrein, onrein!”* (lees Leviticus, 13, 45).

Zo iemand komt bij Jezus ... (Marcus, 1, 40-45).

En Jezus is diep ontroerd, 'tot in zijn ingewanden'. Hij werd er ziek van, hij móest optreden! Dat is typisch Jezus: de wet van God moet volledig, tot de laatste jota, gerespecteerd worden, maar telkens weer doorbreekt hij dat denken. Jezus is een 'moeilijke' mens: telkens als hij ziet wat mensen raakt, wordt hij ziek van medelijden en laat hij zich daaraan vangen. Wij leven in een tijd waarin 'medelijden' een mode geworden is: die is opnieuw ontdekt bij het Boeddhisme. Maar ook het christendom, de islam (bijna elke soera verwijst naar Allah, de genadevolle), elke godsdienst heeft iets met medelijden.

We zijn vrije mensen, maar afspraken moeten we maken, anders komt iedereen naar de viering op een ander uur of praten we allemaal dooreen. Stel je God voor als een groot meer. Eeuwenlang hebben mensen gaten gegraven om dichterbij dat meer te komen (liturgie, dogma's, ...) Maar steeds hebben ze één iets vastgesteld: dat God medelijden is, dat Jezus weet dat zijn Vader medelijden van hem vraagt.

In de Johannesbrief (1 Johannes 4, 8 en 16) staat het duidelijk: God is liefde. Jezus heeft dat getoond in en met zijn leven.

Dus is de vraag en de opdracht: *"Zijn wij nog in staat ons ten diepste te laten raken, of zijn we ingekapseld om niet meer betrokken te geraken?"*

Wij hebben gebeden voor iemand die het echt moeilijk heeft, voor iemands moeder, voor leerlingen uit twee gezinnen die elk hun vader verloren zijn door zelfdoding, voor alle mensen die vandaag, hoe dan ook, in de kou staan, om Jezus' diepste medeleven met alle mensen.

Terloops: Dominicus bestaat 30 jaar. Wie met hen iets dichterbij samenleven vindt alle gegevens op een flyer die beschikbaar is.

Het is vandaag gemeenschapsviering, dus, in de overvolle Effatazaal: chocoladebrood en kramiek met koffie of chocolademelk. Er zijn ook jarigen en daarom staat er voor wie wil een glas rode of witte wijn klaar. Bedankt Gerrit!

Effataviering op 18/2: Chris verwelkomt de gemeenschap na een drukke dag, maar hier vinden we warmte en licht. Toch als de kinderen al die kaarsen hebben aangestoken!

In het lezen van het evangelie zitten we al bij het tweede hoofdstuk van Marcus! Zoals we al weten: Marcus is kort en bondig, - misschien moeten we weer eens Tine Ruyschaert vragen om het allemaal een beetje duidelijker te maken - in kort bestek zegt hij, wie Jezus was. Volgende week lezen we wel nog een laatste stuk uit het eerste hoofdstuk van Marcus: zo interessant is hij! Dat is dan weer een van de vele genezingsverhalen: van een melaatse, het 'effata' evangelie, over het dode kind, over de blinde.

Maar vandaag gaat het er over dat Jezus' opdracht niet gering is, wonderen zijn slechts bijzaak. Het bijzondere aan zijn opdracht is dat wat voor ons belangrijk is!

Het evangelie is schijnbaar eenvoudig: Marcus 2, 1-12. Jezus komt thuis in Kafarnaüm. Bij zijn eigen huis of bij dat van Petrus? In elk geval komt hij thuis in Kafarnaüm, na een tournee waar hij gepredikt heeft. Het volk stroomt samen, op de eerste rij staan echter de Farizeeërs en andere Schriftgeleerden. Niet de zieken staan vooraan, dus is er voor Jezus niet de gelegenheid om te genezen, maar wel om te verkondigen over de manier waarop de nieuwe wereld, die er komen zal, er zou kunnen uitzien. Maar ook om duidelijk te zeggen dat God achter die nieuwe wereld staat.

De Schriftgeleerden en de Farizeeërs grollen al: hun macht in de samenleving, de macht van priesters, is in gevaar. Jezus noemt hen: *"Huichelaars! Jullie zijn met het oude bezig! Ik ben gekomen om over de nieuwe wereld te spreken en om in die nieuwe wereld in te stappen!"*

Wat volgt is een theologische discussie en de zieken kunnen niet tot bij Jezus geraken. Ook een verlamde op een draagbaar geraakt niet binnen, de dragers nemen de trap, ze breken het dak open, ze laten de verlamde naar beneden. De dragers en de verlamde hebben het volle vertrouwen in Jezus die tot de verlamde zegt: *"Jouw zonden zijn je vergeven, jij kunt opnieuw beginnen, je kan in de nieuwe wereld instappen!"*

Daar komt ongelovig gemurmel van en ruzie: Stel je voor dat iederéén zonde kan vergeven! Waar gaat dat naar toe als mensen hun eigen bisschop kunnen kiezen!

(Juist vandaag heeft de paus een man van 91 jaar, theoloog en antropoloog, die de geschiedenis van de godsdienst doceerde aan de universiteiten van Leuven en Louvain-la-Neuve tot kardinaal benoemd met als motto: 'We moeten naar het verleden kijken om de toekomst te maken'. En het heden, en de echte eenvoud, en het volk van God?)

Maar Jezus is niet van deze wereld, hij is overtuigd dat mensen kunnen kiezen wie ze willen volgen! Dat aanvaarden de Schriftgeleerden niet. Dus is de vraag welk van beide het gemakkelijkste is. Zeggen: 'Neem en eet dit is mijn lichaam' of ervoor zorgen dat mensen opnieuw de kracht vinden om elkaar te helpen, om een nieuwe weg op te gaan.

Dus zegt Jezus: *“Neem uw bed op!”* of is het: *“Dat een nieuwe wereld komen zal?”* Daar is het Jezus om te doen (en daar is het Marcus om te doen!): dat we niet gedoemd zijn om tussen dood en ziekte te leven, maar wel met hoopvolle mensen. Binnenkort begint de vasten: een vreugdevolle, hoopvolle tijd om een nieuwe wereld te zien aankomen.

Bid toch maar met ons voor een zieke moeder, dat ze uit het dal van ziekte terug omhoog kan komen, voor arme en eenzame mensen, voor de moeder van Bart, voor sterkte en steun bij operatie en chemokuur, voor mensen die ongeneeslijk ziek zijn en palliatief verzorgd worden, dat ze kunnen geloven dat een nieuwe wereld komen zal. Dat is niet zo gemakkelijk te geloven, er zijn zoveel negatieve boodschappen. Dus hebben we ook gebeden om ons te kunnen toevertrouwen aan Jezus' boodschap dat onze God een God van toekomst is.

En na de viering hebben we met aandacht geluisterd naar heel wat uitleg over wat en hoe over de Clemensactie in de streek van Matadi. Is dat een deel van de nieuwe wereld die komt?

Verleden jaar (zie kronieken van 8 maart 2011) heb ik mij de bedenking gemaakt dat ik er de volgende keer zelf bij moest zijn, dus: op 21/2 'Koken met Sabine', ik ben er bij! Met een kleine dertig zijn we, maar dat is wel nodig want Sabine heeft een uitvoerig menu opgesteld: Vier voorgerechtjes (!), gaande van een aardappelslaatje met zalm tot rode bietensla, dan wortelsoep met zongedroogde tomaten, als hoofdgerecht roodbaars met salie en verse witte en groene tagliatelle. Als nagerecht een dessertsymfonie van semi-fredo. Ik spaar u de details, er was veel werk aan en er kwamen veel kruiden bij te pas. Ik lust dat wel en heb mij kunnen uitleven in het snijden van sjalotten en wortels (zie de foto's op deze website).

Maar vooral de samenwerking viel mij op: dit is een groep, een gemeenschap die aan het werk is. Het was lekker, de bruiloft van Kana had er niets aan! Bedankt Sabine voor je onthaal, je herboristenadvies en je inzet! En bedankt, onbekende bekende die mij spaarde van de amaretto ...

Van lekker eten klaar maken naar Aswoensdag (22/2): een kleine stap. Chris verwelkomt de gemeenschap op deze dag van stof en as en licht!

De vastentijd begint. Vroeger was het Karnaval drie dagen vóór de Vasten begon, nu begint de vastentijd de dag na Karnaval ... kwestie van hoe je het bekijkt!

Voor sommigen is het nog steeds zichzelf 'miserie' aandoen, geen snoepjes eten, 40 dagen afzien. Maar zo zit dat in het christendom niet in elkaar. Het is geen 40 dagen vasten, wel 46 dagen voorbereiding op Pasen met 6 zondagen die feestdagen zijn. We zijn al verlost, die verlossing moeten we niet meer verdienen, maar toch krijgen we 40 dagen om ons af te vragen hoe het nu verder moet. 40 dagen blokverlof, 40 dagen speeltijd.

In het midden van de kapel staat het Gouden Kalf, het centraal thema. Als ik het nieuws hoor, de kranten of de tijdschriften lees, dan lees ik altijd dat er een moeilijke tijd komt, dat de tijd van overvloed voorbij is, dat we het met minder moeten doen. Het is nog niet verplicht: iemand anders zegt dat de BTW verhoogt, dat er een indexsprong wegvalt.

Dus is voor ons de vraag: Wat kunnen we missen? Wat hebben we niet nodig om te leven? Nu hebben we 40 dagen tijd om mensen te worden die hun eigen leven onder de loep nemen, om zo met Pasen ons beter in ons vel te voelen. Of als je het volgens de bijbel wilt uitdrukken: Wat is het Gouden Kalf waarvoor we knielen?

Om goed te weten waarover het gaat luisteren we naar de vertaling van Nico ter Linden van 'Het Gouden Kalf' (Exodus 32, 1-20). Geen beeld van God maken, want God kan je alleen maar dienen door de naaste lief te hebben. Geen wonder dat Mozes het beeld verbrandde, verpulverde en de Israëlieten de as liet uitdrinken. Zo kwam hun maaksel terecht op de mesthoop!

40 dagen hebben we om ons af te vragen wat ons Gouden Kalf is, wat belangrijker is dan de idealen, maar het gaat niet over iets groots! Denk aan het verhaal over de twee novicen die hun vasten zouden doorbrengen op water en brood. Aangezien zij zo zeker van hun stuk waren, raadde vader abt hen terecht aan het dan maar niet meer te doen ...

Op deze viering krijgen we twee symbolen. Het askruisje eerst, om er ons aan te herinneren dat God de mens schiep uit het stof van de aarde, maar dat zie je 's morgens al in de spiegel bij het opstaan. En ook de zalving van onze handen, om er aan te blijven denken dat we kind van God zijn.

Maar we krijgen ook een gevlochten bandje mee, om 40 dagen aan te houden en ons zolang te herinneren dat we ons Gouden Kalf moeten vinden en het weer kwijt raken. Daarvoor kunnen we praktische en naamloze suggesties, geschreven op kleine briefjes, op het bord aan de deur naar de Taborzaal aanbrengen.

Dan bidden we over de as, gemaakt van verbrande palmtakjes: *“Vader, wees ons zegenend nabij, dat we niet de slaaf worden van het stof van de aarde. Wees Gij het die zegt: gij zijt mijn maaksel. Blijf bij ons in alle eeuwen.”*

Een kruis van as op mijn voorhoofd. Zalfhanden, het gevlochten onthoudbandje. Hoe moet je vasten? Lees Jesaja 58, 3b-8a. En om te onthouden dat de vasten begonnen is: een eerste gebedskaartje van de ganse vastenreeks.

De koorrepetitie van 24/2: herhalen, herhalen en een begin van inoefenen met paukenslag en orkest, om het gewoon te worden. Gelukkig komt Hilde wat helpen voor de coördinatie!

Eerste vastenzondag op 25/2. Caië verwelkomt de gemeenschap die van heinde en verre bijeen is gekomen. Waarom komen we naar Effata, voor wie? Om gelijkgestemde harten te ontmoeten, ondersteuning te krijgen, om samen te vieren ... en nadien plezier te maken.

Klassiek op deze eerste vastenzondag is de lezing over de bekoringen van Jezus. Er is een klein probleem, dat verhaal is bij Marcus zo kort en bondig, slechts één vers lang, de moeite niet om de lezer met dat zware boek te laten sleuren. De oplossing is dus geweest er meer verzen aan te koppelen.

Maar de kern blijft dat Jezus zich terugtrekt in de woestijn. Dat heeft een zeer zware symbolische lading: er is eeuwenlang verteld dat het Israëliësche volk door de woestijn was getrokken naar het beloofde Land. De woestijn was daar waar de mens met God vecht en Jezus begint in de woestijn zijn openbaar leven.

Een herkenbaar verhaal: je bent bezig met studies voor sociaal assistent, het is een open vraag of je naar het seminarie wil gaan, je bent verloofd! Een van je beste vrienden overkomt een zwaar ongeluk en je belooft: *“God, als Jan er door komt, dan ga ik naar het seminarie!”* Maar Jan haalt het niet. Als je dan niet beseft dat de Sinterklaasgod niet bestaat, wat moet je dan doen. En anders ga je verder met een God die je niet kan pakken. Veel mensen vechten met die Sinterklaasgod, ze raken ontgoocheld (zie wat er gebeurt rond prins Friso in Nederland). Maar God doet niet alles wat we vragen, wat we soms eisen. Dat wordt een confrontatie in de woestijn: ben ik bereid om God GóD te laten zijn? Wil ik Hem niet dwingen naar het model dat ik vraag?

Het evangelie gaat over die woestijnervaring van Jezus (Marcus 1, 9-15).

40 dagen tijd hebben we om door de woestijn te stappen en ons bewust te worden dat we als mens door God graag gezien worden. Maar er staat ook dat hij verbleef bij de wilde dieren en dat de engelen hem dienden. Dat is de confrontatie van de mens met zichzelf. Enerzijds is er het dierlijke: gedreven zijn door angst, belust op geld, macht en invloed, de anderen klein willen houden, de greep willen hebben op alle feiten. Anderzijds is er het hemelse: anderen gelukkig willen maken. En telkens opnieuw zien we in de gevangenis, als we er gaan zingen, hoe dun die grens is tussen de ene en de andere kant.

Jezus' bekoring is onze eigen bekoring: zijn we bereid God GóD te laten zijn, richten we ons op het hemelse? Dat is het menselijke in Jezus: hij moest dezelfde keuzes maken als wij ze te maken hebben. Daarom staat dat Gouden Kalf in het midden, om de vraag te stellen: *“Durven wij ons toevertrouwen aan een God die we niet in onze macht hebben?”*

Bid met ons voor Broederlijk Delen, voor onze broeders en dat wij leren delen, bidt voor mensen met een depressie, voor hen die soms twifelen, voor wie op zoek is naar echte liefde. Bid voor het Syrische volk, verscheurd, dat het tot een vreedzame samenleving mag komen. Bid voor de intenties van onze tuinman en voor Fons die aan zijn oog moet geopereerd worden (dat hij weer klaar mag zien!).

Ik sluit de maand februari af met Tabor op 29/2. Nicole herdenkt Phil Bosmans, de naam van Bond zonder Naam, die vóór zijn overlijden zelf alle teksten voor zijn uitvaart schreef. De preek liet hij door iemand voorlezen ... Zijn laatste woord: dankbaarheid.

Wij hebben gebeden om een dankbaar hart, voor een tante die begraven werd, om zo naar God toe te groeien als Phil Bosmans, voor die vele mensen die in hun hart pijn lijden, voor Bea en Fien.

Is de lente eindelijk in zicht? Het hoest en snottert nog allemaal om me heen, mijn keel is rauw: dat moet in orde zijn tegen de concerten! In de keuken bloeit de eerste helgele Forsythia, in een vaasje!

Wouter, donderdag 1 maart 2012